

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně: **N. R.**, zastoupena Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem se sídlem Pařížská 68/9, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 42 Ad 14/2012 - 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2012, čj. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně (dále „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2012, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod. Stěžovatelka uplatnila námitky z důvodu žádosti o přiznání invalidního důchodu před 5. 3. 2008, což byl den vzniku její invalidity. Namítala především, že je zdravotně postižená celoživotně, a nárok na invalidní důchod jí proto vznikl již před tímto datem.

Rozhodnutí žalované o námitkách napadla stěžovatelka správní žalobou, v níž tvrdila, že posudkoví lékaři nevzali v potaz její zdravotní stav před 5. 3. 2008. Domnívala se, že žalovaná nesprávně zhodnotila zjištěný skutkový stav, čímž dospěla k nesprávnému

závěru o vzniku invalidity. Zdůraznila, že je zdravotně postižená celoživotně a je schopna pracovat pouze za zcela výjimečných podmínek. Dle jejího názoru jí náležel invalidní důchod minimálně od roku 1990.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 42 Ad 14/2012 – 37, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Krajský soud zrekapituloval závěry lékařského posudku, na jehož základě bylo postaveno prvoinstanční rozhodnutí žalované i závěry lékařského posudku, který byl vypracován pro potřeby řízení námitkového. Vzhledem k tomu, že se s těmito posudky nespokojil, vyžádal si pro potřeby soudního řízení posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále „komise“). Posudková komise dospěla na základě vyšetření stěžovatelky, která byla při jednání komise vyšetřena odborným lékařem – neurologem, i na základě zhodnocení všech zdravotních nálezů a dostupné dokumentace k závěru, že stěžovatelka nebyla do 31. 12. 2009 invalidní. Komise dále konstatovala, že stěžovatelka nebyla invalidní ani od 1. 1. 2010 do 21. 2. 2011. O invaliditu se v jejím případě jedná až od 22. 2. 2011, kdy byla invalidní pro invaliditu druhého stupně s poklesem pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50 %, ne však o více než 69 %.

Krajský soud podrobně zrekapituloval závěry, ke kterým komise dospěla a popsal i vývoj zdravotního stavu stěžovatelky. Ověřil přitom, že komise jednala v řádném složení a posudek byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky a to na základě předložené lékařské dokumentace i odborných lékařských nálezů. Zdůraznil závěr komise, dle něhož nebyla stěžovatelka invalidní před 22. 2. 2011, což koresponduje s názorem žalované, že stěžovatelka před 5. 3. 2008 invalidní nebyla. Nemůže jí proto být před tímto datem přiznán invalidní důchod. Krajský soud rovněž dodal, že ačkoli byly dle posudkové komise předchozí lékařské posudky nadhodnoceny, nemá tato skutečnost vliv na přezkum napadeného rozhodnutí, neboť to je přezkoumáváno v rozsahu žalobních námitek.

V závěru krajský soud uvedl, že nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem, který stěžovatelka požadovala, neboť posudek komise je dostatečně komplexní a důkladně odůvodněný s odkazy na obsah zdravotnické dokumentace. Krajský soud tak neshledal žádný důvod, proč by měl přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání stěžovatelčina zdravotního stavu. Zdůraznil také, že stěžovatelka žádné konkrétní námitky proti komisionálnímu posudku nevnesla. Za nedůvodnou označil soud námitku, že v podkladech komise nebyl obsažen posudek z oboru psychiatrie. V souvislosti s tím upozornil, že invalidita stěžovatelky nebyla nikdy posuzována z důvodu psychiatrického onemocnění a z žádných okolností nevyplývá, že by se soustavně léčila s psychiatrickými problémy.

Žaloba byla tedy dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

pokračování

(dále „s. ř. s.“) zamítnuta.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 31. 10. 2013 napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) d) s. ř. s. V podání ze dne 15. 1. 2014, kterým byla kasační stížnost doplněna, rozšiřuje důvody kasační stížnosti o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejprve namítá, že soud vycházel jen z posudku komise a odmítl provedení důkazu znaleckým posudkem, což v řízení navrhovala. Podotýká, že žalovaná je řízena Ministerstvem práce a sociálních věcí, jehož orgánem je i posudková komise. Z toho lze dovodit vztah komise a žalované. Domnívá se proto, že použitím posudku komise došlo k porušení rovnosti účastníků. Soud totiž vycházel z důkazu orgánu, který má k protistraně vztah. S ohledem na tuto skutečnost měl krajský soud provést důkaz posudkem znalce z příslušného lékařského oboru. Vzhledem k tomu, že tak soud neučinil, považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Jednotlivé kasační důvody stěžovatelka podrobněji odůvodnila v podání ze dne 15. 1. 2014. Uvedla, že v řízení před krajským soudem nebyla zastoupena advokátem, a nemohla proto úspěšně bránit svá práva, což nepřímo uznal i krajský soud. Vzhledem k tomu, že v řízení nebyl proveden důkaz, který navrhovala, obrátila se na MUDr. Milana Richtra, CSc., který je soudním znalcem v oboru zdravotnictví se specializací na ortopedii, traumatologii a nemoci z povolání. Z odborného posouzení tímto znalcem vyplynulo, že komise vycházela z neúplných a neobjektivních vyšetření, které nesprávně interpretovala do svých závěrů. Znalec rovněž konstatoval, že dokazování v její věci bylo neúplné a podkladová stanoviska pro vydání rozhodnutí nedostatečná.

Další argumentaci staví stěžovatelka na názoru Nejvyššího správního soudu, dle něhož je nezávislý znalecký posudek na místě v případě, kdy by byly pochybnosti o posudku komise, a znalecký posudek by mohl jednotlivé pochybnosti vyvrátit. Domnívá se, že taková situace v předmětné věci nastala. Uvádí, že zjištění, k nimž znalec dospěl, neměla komise k dispozici a rozhodovala tak na základě neúplných zpráv. Upozorňuje i na předchozí posouzení v dané věci, které nejsou jednotná. Dle stěžovatelky jsou taková posouzení nepřezkoumatelná. Nesouhlasí se závěrem, že je posudek komise komplexní. Zdůrazňuje, že ve vztahu k žalobnímu nároku chybí zdravotnická dokumentace před rokem 2008 (první posouzení posudkovým lékařem až 19. 3. 2008), což odůvodňuje provedení důkazu, který v řízení navrhovala. Závěry komise navíc nezkoumají obsah zdravotního postižení a míru jejího onemocnění, ale hodnotí pouze posudkovou správnost zařazení jednotlivých onemocnění dle vyhlášky č. 284/1995 Sb. V tomto ohledu konstatuje, že z posudkového hodnocení vyplývá dominantní postavení dvou invalidizujících onemocnění, ačkoli pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl hodnocen pouze za jediné onemocnění. Uzavírá, že na rozdíl od komise dospěl znalec k závěru, že již před 5. 3. 2008 u ní existoval stav odpovídající invaliditě se ztrátou schopnosti soustavné výdělečné činnosti více než 33 %.

V závěru kasační stížnosti se stěžovatelka zaměřuje na problematiku zjištění

okamžiku, kdy došlo ke vzniku invalidity. S poukazem na judikaturu zdejšího soudu uvádí, že tento okamžik není možné určit na základě nahodilých skutečností (např. data předem objednaného vyšetření, datum žádosti o invalidní důchod), což se v jejím případě stalo – vnik invalidity byl určen ode dne, kdy poprvé podala žádost o invalidní důchod. Nebyla přitom brána v potaz skutečnost, že onemocněním trpí již od 6 měsíců věku. I z tohoto důvodu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Ve stručném vyjádření ze dne 11. 2. 2014 uvádí žalovaná, že rozhodnutí o nároku na invalidní důchod a stanovení data vzniku invalidity je závislé především na odborném lékařském posouzení. V tomto smyslu považuje posudek komise za objektivní a znalecký posudek za nadbytečný. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a dalších podstatných náležitostí. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Posuzovaná věc úzce souvisí s otázkou hodnocení zdravotního stavu. Rovněž stěžovatelkou uplatněné námitky se výlučně týkají komplexnosti a přesvědčivosti lékařských posudků, z nichž krajský soud i správní orgány vycházely. Přestože stěžovatelka explicitně uvádí, že kasační stížnost stojí na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ze stabilní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je lze v souhrnu podřadit pouze pod písm. d) předmětného ustanovení. Platí totiž, že „*neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS). Uvedený závěr je možné vztáhnout i na situaci, kdy by mělo neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu vliv na určení okamžiku, kdy invalidita vznikla. I námitka neprovedení důkazu znaleckým posudkem spadá pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – konkrétně pod nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. O takovou vadu se totiž jedná v případě, kdy soud opírá rozhodovací důvody o skutečnosti,

pokračování

kteře nebyly v řízení dostatečně zjištěny. V dané věci se naopak nemůže jednat o pochybení spadající pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalované vychází plně z posudku lékaře. Na takové rozhodnutí proto nelze nahlížet jako by nemělo oporu ve spisu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2003, č. j. 5 Ads 33/2003 - 41). Stejně tak je vyloučen kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatelka nesprávné posouzení právní otázky vůbec netvrdí.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se nejprve vyjádřit k námitce, že věrohodnost posudku komise je oslabena tím, že zde existuje vztah mezi žalovanou a Ministerstvem práce a sociálních věcí, pod které komise spadá. Vzhledem k tomu, že se uvedeným vztahem již Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zabýval, je možné pro stručnost odkázat na dřívější judikaturu. V rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136 zdejší soud formuloval závěr, že *„Jestliže přímo zákon (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení,...uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí provádět posudky mj. pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, není takovýto důkaz zpochybněn ani tím, že v § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona zákonodárce svěřil Ministerstvu práce a sociálních věcí také řízení činnosti České správy sociálního zabezpečení, která je podle § 5 písm. a) bodu 1. tohoto zákona kompetentní rozhodovat o dávkách důchodového pojištění“*. Ani sama stěžovatelka netvrdí, že by existovala jakákoli další okolnost, kromě zmíněného zákonem aprobovaného formálního vztahu, která by připouštěla obavy o objektivitu posudkových závěrů komise. Je tedy zřejmé, že sama existence vztahu mezi žalovanou, Ministerstvem práce a sociálních věcí, a posudkovou komisí nemůže věrohodnost posudku oslabit. V tomto směru se tak jedná o námitku nedůvodnou.

Značná část stěžovatelčiny argumentace je podložena závěry ze znaleckého posudku MUDr. Milana Richtra, CSc., v němž znalec dospěl k závěru, že již před 5. 3. 2008 u ní existoval stav odpovídající invaliditě se ztrátou schopnosti soustavné výdělečné činnosti více než 33 %. Je však nutné upozornit, že znalecký posudek stěžovatelka předložila až v řízení o kasační stížnosti. S jeho závěry tak nebyl konfrontován ani krajský soud, ani komise. Nic přitom stěžovatelce nebránilo, aby si znalecký posudek opatřila již v řízení o správní žalobě. V tomto případě se ale nejedná o novotu ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. (*„Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží.“*), neboť stěžovatelka již v řízení před krajským soudem tvrdila, že byla před 5. 3. 2008 invalidní, jen o tom nepředložila relevantní důkaz. Skutečnost, že takový důkaz stěžovatelka předkládá až v řízení o kasační stížnosti, je třeba vnímat optikou principu vyjádřeného v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud rozhoduje na základě skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Nové relevantní tvrzení o skutečnostech existujících již v době správního řízení, uplatněné v řízení o správní žalobě před krajským soudem, může být ještě pojato jako důvod pro doplnění dokazování, avšak přenašení uvedených odvolacích prvků až do fáze čistě kasačního řízení již není myslitelné za situace, kdy stěžovatelce nic nebránilo předložit důkaz právě již v řízení o žalobě. Nadto je vhodné zdůraznit, že se nově předložený důkaz netýká zdravotních skutečností, které by se mohly změnit v čase od vydání napadeného rozsudku do rozhodnutí o kasační stížnosti. Opravdu tak bylo pouze na zvážení stěžovatelky, kdy znalecký posudek předloží. Krajský soud navíc skutkový stav zjištěný správními orgány sám doplnil o posudek komise, který považoval za úplný a

přesvědčivý. Oprávněně tak rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení a řízení před soudem. Lze konstatovat, že pokud stěžovatelka nebyla schopná svá tvrzení prokázat již v řízení před krajským soudem, ačkoli jí v tom nic nebránilo, neunesla v tomto řízení důkazní břemeno. Krajský soud postupoval dle § 75 odst. 1 s. ř. s. a správně vycházel ze skutečností, které byly do skončení řízení o žalobě prokázány.

S ohledem na výše uvedené je na místě vyřešit otázku, zda měl již sám krajský soud provést důkaz znaleckým posudkem, o který stěžovatelka žádala. V daném případě soud rozhodl na základě posudku komise, který si nechal vypracovat z důvodu nepřesvědčivých posudků předložených žalovanou. Platí přitom, že soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek komise je nutné hodnotit jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná namítala, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (obdobně rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Ads 74/2012 – 16). Všechny podstatné náležitosti krajský soud ověřil a dospěl k závěru, že se jedná o posudek komplexní a přesvědčivý. Tento závěr zdůvodnil tím, že komise vycházela jak z dostupné zdravotnické dokumentace a odborných lékařských nálezů, tak z vyšetření stěžovatelky přímo při jednání. Platí, že pokud krajský soud považoval posudek komise za správný, přesvědčivý a svůj názor zdůvodnil, není dokazování znaleckým posudkem na místě, neboť neexistují pochybnosti, které by znalec svým posudkem rozptýlil (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50). Nejvyšší správní soud postup krajského soudu aprobejuje a konstatuje, že nebylo zapotřebí provádět ve věci další dokazování, neboť posudek komise odpovídá na všechny relevantní otázky dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

Je nutné si uvědomit, že úkolem komise bylo zjistit, zda byla stěžovatelka invalidní před 5. 3. 2008. Zjišťování zdravotního stavu do minulosti je vždy obtížné, neboť je nutné vycházet pouze z materiálů, které byly v průběhu onemocnění nashromážděny. Z posudku komise je zřejmé, že ze všech relevantních materiálů vycházela. Komise se podrobně zabývala zdravotním stavem stěžovatelky a nevycházela jen z nálezů posudkových lékařů, ale rovněž z dokumentace praktických a ošetřujících lékařů. Posuzovány byly nálezy vyplývající z jednotlivých ortopedických a neurologických vyšetření, které byly provedeny i před rokem 2008. Byl proto splněn požadavek stěžovatelky vznesený v kasační stížnosti, že její stav může komplexně posoudit pouze specialista, a že bylo nutné hodnotit okolnosti před rokem 2008. Ostatně i při jednání komise byla stěžovatelka vyšetřena specialistou – lékařkou z oboru neurologie. Vzhledem k tomu, že komise vycházela ze všech dostupných podkladů, není jasná námitka, že dokazování nebylo úplné. Stěžovatelka přitom nikterak nespecifikuje, v čem neúplnost posudku spočívá. Stejně obecné je vyjádření, že komise rozhodovala na základě neúplných zpráv. Takto obecné námitky však nemohou přesvědčivost komisionálního posudku zpochybnit. Pokud stěžovatelka

pokračování

upozorňuje na nejednost posudků v průběhu správního řízení, lze konstatovat, že právě v důsledku zmiňované nejednosti považoval krajský soud předchozí posudky za nedostatečné a nechal si správně vypracovat posudek komisí. Ten již veškeré pochybnosti rozptýlil.

Stěžovatelka také uvedla, že pro zkoumání poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla hodnocena pouze jediná příčina jejího zdravotního postižení, ačkoli dominantní invalidizující onemocnění jsou dvě. K tomu lze jen stručně poznamenat, že jak dle vyhlášky č. 284/1995 Sb., tak dle vyhlášky č. 359/2009 Sb., platí, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti jednotlivých zdravotních postižení se nesčítají. Pouze se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (viz § 6 odst. 3, resp. § 2 odst. 3 jmenovaných vyhlášek). Z posudku komise je přitom zřejmé, že dominantní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla léta neměnná akroparesa levé dolní končetiny. Tato diagnóza se následně stává spouštěčem pro další degenerativní změny. Nejvyšší správní soud ověřil, že komise hodnotila zdravotní stav stěžovatelky z hlediska dominantního onemocnění a přihlédla i k dalším doprovodným jevům. Její závěr tak podmínky úplnosti a přesvědčivosti opravdu splňuje.

Stěžovatelka rovněž namítla, že datum vzniku invalidity bylo určeno nahodilou skutečností – v jejím případě žádostí o invalidní důchod. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v daném případě vyhodnotila komise předchozí lékařské posudky za nadhodnocené a datum vzniku invalidity posunula až na 22. 2. 2011. V posuzované věci se přitom jednalo o otázku, zda byla stěžovatelka invalidní před 5. 3. 2008. Ze závěru posudkové komise je tak zřejmé, že před 5. 3. 2008 se o invaliditu nejednalo.

K problematice zastoupení stěžovatelky advokátem v řízení před krajským soudem lze poznamenat, že z žádné části napadeného rozsudku nevyplývá, že by měl krajský soud pochybnosti o ochraně práv stěžovatelky. Zástupce nebyl stěžovatelce ustanoven především z důvodu jejího procesního postupu, když soudu ani na výzvu nezaslala potvrzení o majetkových poměrech, na jejichž základě je o ustanovení zástupce rozhodováno. V tomto ohledu zastává Nejvyšší správní soud konstantní názor, že výdělkové a majetkové poměry žadatele soud z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50). Ani v tomto případě se proto o pochybení krajského soudu jednat nemohlo.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nemohl dospět k jinému závěru, než posoudit kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované nelze v tomto typu řízení náhradu nákladů podle principu procesního úspěchu přiznat (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu